

Judikatūras krājums

TIESAS RĪKOJUMS (ceturtā palāta)

2016. gada 8. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Tiesas Reglamenta 53. panta 2. punkts un 94. pants —
Pietiekamu precizējumu par pamatlietas faktiskajiem apstākļiem un tiesisko regulējumu, kā arī
iemesliem, kas pamato nepieciešamību saņemt atbildi uz prejudiciālo jautājumu, neesamība —
Acīmredzama nepieņemamība

Lieta C-322/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 22. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 29. jūnijā, tiesvedībā

Google Ireland Limited ,

Google Italy Srl

pret

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni ,

piedaloties

Filandolarete Srl ,

Associazione Confindustria Radio Televisioni ,

Federazione Italiana Editori Giornali (FIEG).

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents), tiesneši K. Likurģs [*C. Lycourgos*], E. Juhāss [*E. Juhász*], K. Vajda [*C. Vajda*] un K. Ķirimēe [*K. Ķirimäe*],

ģenerālvokāts M. Kampos Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Google Ireland Limited* un *Google Italy Srl* vārdā – *M. Siragusa*, *S. Valentino* un *F. Marini Balestra*,
avvocati,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

- *Associazione Confindustria Radio Televisioni* vārdā – *C. San Mauro* un *G. Rossi*, *avvocati*,
- *Federazione Italiana Editori Giornali (FIEG)* vārdā – *M. Anecchino* un *C. Palmieri*, *avvocati*,
- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *S. Varone*, *avvocato dello Stato*,
- Eiropas Komisijas vārdā – *V. Di Bucci* un *E. Montaguti*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklausišanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu, izdodot motivētu rīkojumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 53. panta 2. punktu,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt LESD 56. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Google Ireland Limited* un *Google Italy Srl* un *Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni* (Komunikāciju uzraudzības iestāde, turpmāk tekstā – “AGCOM”) par lēmumu, ar kuru šī pēdējā minētā pienākumu iesniegt ziņojumu par sistēmas ekonomiskajiem rādītājiem (turpmāk tekstā – “IES”) ir paplašinājusi attiecībā uz reklāmas aģentūrām, kuras nodrošina reklāmas laukumus internetā, un sabiedrībām, kuru juridiskā adrese ir ārvalstī.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 94. pantu “Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saturs”:
“Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu papildus Tiesai uzdoto prejudiciālo jautājumu formulējumam ietver:
 - a) strīda priekšmeta, kā arī faktu, kuriem ir nozīme un kurus ir konstatējusi iesniedzējtiesa, kopsavilkumu vai vismaz to faktu izklāstu, uz kuriem balstīti jautājumi;
 - b) to valsts tiesību normu saturu, kas varētu būt piemērojamas attiecīgajā lietā, un attiecīgā gadījumā atbilstošo valsts judikatūru;
 - c) to iemeslu izklāstu, kas likuši iesniedzējtiesai šaubīties par noteiktu Savienības tiesību normu interpretāciju vai spēkā esamību, kā arī saikni, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un pamatlītai piemērojamajiem valsts tiesību aktiem.”

Itālijas tiesības

- 4 Ar 2012. gada 18. maija *Decreto-legge n. 63, recante Disposizioni urgenti in materia di riordino dei contributi alle imprese editrici, nonché di vendita della stampa quotidiana e periodica e di pubblicità istituzionale* (Dekrētlīkums Nr. 63 par neatliekamajiem noteikumiem jautājumā par to, kā reorganizējamās iemaksas izdevniecību, kā arī laikrakstu un žurnālu tirdzniecības un institucionālās reklāmas uzņēmumiem, turpmāk tekstā – “Dekrētlīkums Nr. 63/2012”) tika grozīts 1. panta 6. punkta a) apakšpunkta 5. punkts 1997. gada 31. jūlija *Legge n. 249, Istituzione dell’Autorità per le garanzie nelle comunicazioni e norme sui sistemi delle telecomunicazioni e radiotelevisivo* (Likums Nr. 249, ar

kuru tiek izveidota Komunikāciju un tiesību normu par telekomunikāciju sistēmām un radio un televīziju uzraudzības iestāde), nosakot pienākumu reklāmas aģentūrām, kas nodarbojas ar reklāmas ieviešanu internetā vai citos fiksētos vai mobilos digitālos tīklos, izmantojot apraides iekārtas vai laikrakstus un žurnālus, reģistrēties Komunikāciju operatoru reģistrā (turpmāk tekstā – “ROC”).

- 5 Turklāt ar Dekrētlikumu Nr. 63/2012 tika grozīts *Decreto legislativo n. 177 – Testo Unico dei Servizi di Media Audiovisivi e Radiofonici* (Lēģislatīvais dekrēts Nr. 177 – Konsolidētie noteikumi attiecībā uz audiovizuālo un radio mediju pakalpojumiem) 43. panta 10. punkts, Integrētās komunikāciju sistēmas kopējos ienākumos iekļaujot ienākumus, kas gūti no reklāmas tiešsaistē un dažādās platformās it īpaši tiešā veidā, ietverot meklētājprogrammas, sociālos un kopīgošanas tīklus.

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 6 No lēmuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu izriet, ka *AGCOM* uzskatīja par nepieciešamu, ņemot vērā iepriekš minētos grozījumus tiesību aktos, paplašināt pienākumu iesniegt *IES* attiecībā uz reklāmas aģentūrām, kuras nodrošina reklāmas laukumus internetā, un sabiedrībām, kuru juridiskā adrese ir ārvalstī. Lidz ar to 2013. gada 25. jūnijā *AGCOM* pieņēma Lēmumu Nr. 397/13/CONS, kurā saimnieciskās darbības subjektu lokā, kuriem ir noteikts pienākums iesniegt *IES*, ir paredzēts iekļaut arī reklāmas aģentūras, kas nodrošina reklāmas laukumus internetā un citās digitālās un mobilās platformās (2. panta 1. punkta e) apakšpunkts), kā arī personas, kuras gūst ienākumus valsts teritorijā, pat ja tie tiek iegrāmatoti to sabiedrību bilancēs, kuru juridiskā adrese ir ārvalstī (3. panta 5. punkts).
- 7 Tajā pašā dienā *AGCOM* ar Lēmumu Nr. 398/13/CONS izdarīja noteiktus grozījumus *ROC*. Tādējādi valsts nozīmes preses aģentūrām, audiovizuālo un radio mediju pakalpojumu sniedzējiem un saistīto interaktīvo pakalpojumu vai ierobežotas piekļuves pakalpojumu sniedzējiem tagad ir pienākums reģistrēties *ROC*, lai šīs kategorijas darbības saskaņotu ar Lēmumā Nr. 397/13/CONS minēto darbību.
- 8 Proti, *AGCOM* uzskata, ka abas informācijas vākšanas sistēmas, proti, *IES* un *ROC*, ir cieši saistītas un abas divas atbilst vajadzībai sniegt tai pilnīgu informāciju par komunikāciju nozares operatoriem, lai ļautu tai pildīt savas funkcijas.
- 9 Uzskatot, ka Lēmums Nr. 397/13/CONS ir prettiesisks, ciktāl tajā pienākums iesniegt *IES* ir paplašināts attiecībā uz reklāmas uzņēmumiem, kuri darbojas internetā un kuru juridiskā adrese ir ārvalstī, *Google Ireland* un *Google Italy* cēla prasību iesniedzējtiesā, kurā tiek lūgts šo lēmumu daļēji atcelt. Tāpat prasītājas lūdz iesniedzējtiesu atzīt to tiesības netikt iekļautām to personu lokā, kam ir noteikts pienākums iesniegt *IES*.
- 10 Iesniedzējtiesai ir šaubas par šī lēmuma, kā arī par atsevišķu valsts tiesību normu, kas ar to saistītas, atbilstību pakalpojumu sniegšanas brīvībai LESD 56. panta izpratnē.
- 11 Šajos apstākļos *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai ar LESD 56. pantu netiek pieļauts, ka tiek piemērots *AGCOM* Lēmums Nr. 397/13/CONS un attiecīgās valsts tiesību normas, kuras ar to ir saistītas un kurās atbilstoši tam, kā tās izprot minētā iestāde, prasība – sniegt komplicētu [*IES*] (kas obligāti jāsaģatavo atbilstoši Itālijas grāmatvedības normatīviem) saistībā ar Itālijas patērētājiem piedāvātajiem pakalpojumiem, šo prasību pamatojot ar konkurences aizsardzības mērķiem, kas tomēr ir nenovēršami saistīti ar citām ierobežotākām šīs pašas iestādes institucionālajām funkcijām plurālisma aizsargāšanai attiecīgajā nozarē, – ir izteikta saimnieciskās darbības subjektiem, kuri pat neietilpst šo nozari reglamentējošo valsts tiesību aktu (Konsolidētie noteikumi attiecībā uz audiovizuālo un radio mediju pakalpojumiem) piemērošanas subjektu lokā, un konkrēti šajā lietā – kādam valsts operatoram, kas tikai sniedz pakalpojumus savam Īrijā reģistrētajam māsasuzņēmumam, kā arī šā nupat minētā uzņēmuma gadījumā – operatoram,

kuram šis valsts teritorijā nav nedz juridiskās adreses, nedz arī kādas darbības, kas ietvertu nodarbinātību, proti, citiem vārdiem sakot, vai tas ir pasākums, kas ierobežo pakalpojumu sniegšanas brīvību Eiropas Savienībā, neievērojot Līguma 56. panta prasības?”

Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

- 12 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 53. panta 2. punktu, ja Tiesas kompetencē acīmredzami nav izskatīt lietu vai ja pieteikums vai prasības pieteikums ir acīmredzami nepieņemams, Tiesa pēc ģenerālvokāta uzklaušanās, neveicot tālākas procesuālās darbības, jebkurā brīdī var lemt, izdodot motivētu rīkojumu.
- 13 Minētā tiesību norma ir piemērojama šajā lietā.
- 14 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru ar LESD 267. pantu izveidotā procedūra ir Tiesas un valsts tiesu sadarbības instruments, kura ietvaros pirmā sniedz otrajām tādas Savienības tiesību interpretācijas norādes, kas tām ir nepieciešamas, lai atrisinātu izskatāmo lietu (skat. it īpaši spriedumu, 2012. gada 27. novembris, *Pringle*, EU:C:2012:756, C-370/12, 83. punkts).
- 15 Prasības attiecībā uz lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saturu ir tieši noteiktas Reglamenta 94. pantā, kam LESD 267. pantā paredzētās sadarbības ietvaros iesniedzējtiesai ir jābūt zināmām un kas tai ir stingri jāievēro (skat. rīkojumus, 2014. gada 3. jūlijs, *Talasca*, C-19/14, EU:C:2014:2049, 21. punkts; 2016. gada 12. maijs, *Security Service u.c.*, no C-692/15 līdz C-694/15, EU:C:2016:344, 18. punkts, kā arī spriedumu, 2016. gada 5. jūlijs, *Ognyanov*, C-614/14, EU:C:2016:514, 18. punkts).
- 16 Turklāt Tiesa jau ir atgādinājusi, ka no Ieteikumu valsts tiesām saistībā ar prejudiciālās tiesvedības ierosināšanu (OV 2012, C 388, 1. lpp.) 22. punkta izriet, ka lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jābūt “pietiekami pilnīgam un tam ir jāietver visa nozīmīgā informācija, lai ļautu Tiesai, kā arī personām, kas ir tiesīgas iesniegt apsvērumus, labi saprast pamatlietas faktiskos un tiesiskos apstākļus” (rīkojums, 2015. gada 3. septembris, *Vivium*, C-250/15, nav publicēts, EU:C:2015:569, 12. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 17 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka lūgumos sniegt prejudiciālu nolēmumu sniegtā informācija noder ne tikai tam, lai Tiesai ļautu sniegt lietderīgas atbildes uz iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem, bet arī tam, lai dotu dalībvalstu valdībām un citām ieinteresētām personām iespēju sniegt apsvērumus saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantu. Tiesai ir jāuzrauga, lai šī iespēja tiktu saglabāta, ņemot vērā, ka saskaņā ar šo tiesību normu ieinteresētajiem lietas dalībniekiem tiek paziņoti tikai lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu, kuriem ir pievienots tulkojums katras dalībvalsts oficiālajā valodā, un netiek paziņoti valsts tiesā notiekošā procesa materiāli, ko Tiesai, iespējams, pārsūtījusi iesniedzējtiesa (skat. it īpaši spriedumus, 2015. gada 11. jūnijs, *Base Company* un *Mobistar*, C-1/14, EU:C:2015:378, 48. punkts, un 2016. gada 5. jūlijs, *Ognyanov*, C-614/14, EU:C:2016:514, 19. punkts).
- 18 Tādējādi, ņemot vērā, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pamats tiesvedībai Tiesā, valsts tiesai šajā lūgumā ir jāpaskaidro pamatlietas faktiskie un tiesiskie apstākļi un jāsniedz vismaz paskaidrojumu minimums par to Savienības tiesību normu izveles iemesliem, kuras tā lūdz interpretēt, kā arī par saikni, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un tai iesniegtajā strīdā piemērojamajiem valsts tiesību aktiem (skat. it īpaši rīkojumu, 2013. gada 14. novembris, *Mlamali*, C-257/13, nav publicēts, EU:C:2013:763, 21. punkts, un spriedumu, 2016. gada 10. marts, *Safe Interenvíos*, C-235/14, EU:C:2016:154, 115. punkts).

- 19 Komisija, it īpaši atsaucoties uz judikatūru, kurā noteikts, ka prejudiciālais jautājums ir noraidāms kā nepieņemams, ja valsts tiesa nav sniegusi Tiesai faktiskos un tiesiskos apstākļus, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdoto jautājumu (skat. it īpaši spriedumus, 2015. gada 5. marts, *Copydan Båndkopi*, C-463/12, EU:C:2015:144, 93. punkts), apšaubā šī lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību.
- 20 Savos rakstveida apsvērumos tā norāda, ka, lai gan lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu esot plaši izklāstīti lietas dalībnieku argumenti, tajā pietiekami detalizēti neesot aprakstīta ne to pienākumu būtība, kuri ar Lēmumu Nr. 397/13/CONS ir noteikti saimnieciskās darbības subjektiem, ne valsts tiesību normu konkurences un plurālisma aizsardzības jomā, kuru efektivitāte būtu atkarīga no pienākuma iesniegt *IES* ievērošanas, vispārējā sistēma.
- 21 Komisija it īpaši uzsver, ka vienīgi atbilstošo valsts tiesību aktu pārbaude ļautu izprast konkurences un plurālisma aizsardzības mehānismu, kuri ir pamatā pamatlietā aplūkotajai datu vākšanai, apjomu, loģiku un saskaņotību.
- 22 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, lai ļautu Tiesai sniegt lietderīgu atbildi iesniedzējtiesai, lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu papildus Tiesai uzdoto prejudiciālo jautājumu formulējumam ir jāietver informācijas elementi, kuri ir minēti Reglamenta 94. panta a)–c) punktā.
- 23 Konkrētāk, attiecībā uz šī panta b) un c) punktā minētajām prasībām saistībā, pirmkārt, ar norādi par to valsts tiesību normu saturu, kas varētu būt piemērojamas attiecīgajā lietā, un attiecīgā gadījumā atbilstošo valsts judikatūru, kā arī, otrkārt, ar to iemeslu izklāstu, kas likuši iesniedzējtiesai šaubīties par noteiktu Savienības tiesību normu interpretāciju vai spēkā esamību, kā arī ar norādi uz saikni, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un pamatlietai piemērojamajiem valsts tiesību aktiem, ir jākonstatē, ka attiecībā uz informācijas elementiem, kas šajā ziņā sniegti izskatāmajā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu, nav ievērotas šīs prasības.
- 24 Protams, saskaņā ar sadarbības garu, kas valda attiecībās starp valsts tiesām un Tiesu prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā, noteiktu iepriekšēju iesniedzējtiesas konstatējumu nepastāvēšana ne vienmēr izraisa lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu nepieņemamību, ja, neraugoties uz šiem trūkumiem, Tiesa, ņemot vērā no lietas materiāliem izrietošo informāciju, uzskata, ka tā iesniedzējtiesai var sniegt lietderīgu atbildi (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 28. janvāris, *CASTA* u.c., C-50/14, EU:C:2016:56, 48. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Tomēr šajā gadījumā tas tā nav.
- 25 Proti, lai gan lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu kopumā ir minēti pamatlietā aplūkotie reglamentējošie noteikumi, tajā nav norādītas tiesību normas, kas konkrēti ir piemērojamas pamatlietā. Konkrētāk, lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu būtībā ir tikai minēts, ka Lēmumu Nr. 397/13/CONS *AGCOM* ir pieņēmusi pēc tam, kad ir tikuši pieņemti grozījumi tiesību aktos, kuri ir izklāstīti šī rīkojuma 4. un 5. punktā, lai pienākumu iesniegt *IES* paplašinātu attiecībā uz reklāmas aģentūrām, kuras nodrošina reklāmas laukumus internetā, un sabiedrībām, kuru juridiskā adrese ir ārvalstī.
- 26 Šajā ziņā ir jānorāda, ka lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu nav ietverta neviena norāde attiecībā uz vienas no prasītājām pamatlietā, proti, *Google Italy*, pienākumu iesniegt *IES*. Proti, saskaņā ar šo lūgumu šī prasītāja, kas nedarbojas audiovizuālajā vai izdevējdarbības nozarē, sniedz pakalpojumus tikai citiem grupas *Google* locekļiem un nesāņem ieņēmumus no reklāmas internetā.
- 27 Turklāt valsts tiesību normas, kādas tās ir tikušas izklāstītas lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu, attiecas tikai uz pienākuma iesniegt *IES* paplašināšanu attiecībā uz saimnieciskās darbības subjektiem, kuri nodrošina reklāmas laukumus internetā un kuru juridiskā adrese ir citā dalībvalstī. Tādējādi ne pienākuma, kura piemērošanas joma ir tikusi paplašināta, apjoms, ne tā saturs, proti, informācija, kura šiem saimnieciskās darbības subjektiem saskaņā ar *IES* ir jāsniedz *AGCOM*, nav izskaidroti šajā lūgumā.

It īpaši tajā nekādi nav norādītas sekas, kas izriet no veidlapas, kuru *AGCOM* ir izstrādājusi attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem un kurā ir uzskaitīta informācija, kas viņiem ir jāsniedz.

- 28 Attiecībā uz pienākuma iesniegt *IES* kārtību iesniedzējtiesa būtībā tikai norāda, ka runa ir par “komplicētu” ziņojumu, kas attiecas uz “Itālijas patērētājiem piedāvātājiem pakalpojumiem” un kas “obligāti jā sagatavo atbilstoši Itālijas grāmatvedības normatīviem”.
- 29 Tomēr ir būtiski, lai lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu tiktu norādīts to valsts tiesību normu saturs, kuras varētu būt piemērojamas attiecīgajā lietā, un attiecīgā gadījumā atbilstošā valsts judikatūra, lai ļautu Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minētajām ieinteresētajām personām, kā arī Tiesai izvērtēt minētā pienākuma atbilstību Savienības tiesībām, it īpaši, ņemot vērā tā raksturu, saturu un apjomu.
- 30 Izskatāmajā lietā, kuras priekšmets ir iespējams pamatbrīvības ierobežojums, iesniedzējtiesa, nesniedzot precīzas norādes par to valsts tiesību normu saturu, kuras varētu būt piemērojamas attiecīgajā lietā, nav devusi Tiesai iespēju izvērtēt šāda ierobežojuma esamību un apmēru un vajadzības gadījumā mērķtiecīgi veikt šī ierobežojuma attaisnojuma pārbaudi, it īpaši ietverot tā samērīguma pārbaudi.
- 31 Konkrētāk, nesaņemot precizējumus par to pienākumu apjomu, kuru piemērošanas joma ar Lēmumu Nr. 397/13/CONS ir tikusi paplašināta attiecībā uz saimnieciskās darbības subjektiem, kuri nodrošina reklāmas laukumus internetā un kuru juridiskā adrese ir citā dalībvalstī, kas nav Itālijas Republika, Tiesa nevar izvērtēt šādu iespējamu attaisnojumu un tādējādi sniegt lietderīgu atbildi iesniedzējtiesai. It īpaši, lai gan konkurences un plurālisma aizsardzība, protams, ir primāri vispārējo interešu apsvērumi, ar kuriem var pamatot pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumus, vienīgi veida, kā šis mērķis tiek sasniegts ar minēto lēmumu, pietiekami detalizēts apraksts ļauj Tiesai pārbaudīt, vai un kādā mērā lēmums ir piemērots un nepieciešams tajā izvirzītā vispārējo interešu mērķa sasniegšanai.
- 32 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka, pamatojoties uz Tiesas Reglamenta 53. panta 2. punktu, šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir acīmredzami nepieņemams.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 33 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija) ir iesniegusi ar 2015. gada 22. aprīļa lēmumu, ir acīmredzami nepieņemams.

[Paraksti]